

ind mod den, der er undergivet Forsørgelse; man gaar altsaa til en Wildning af Forholdet, og hvis det skal være forfæstelig, hvad der staaer i Forslaget, saa maa den Tilstand, vi leve under, være aldeles uhyggelig, og det har jeg aldrig mærket noget til. Jeg tror heller ikke, at det stemmer med kommunal Erfaring. — Det ærede 6te Medlem for 11te Kredts (Knudsén) var misjornøjet med Lovforlaget, men fandt dog noget godt deri. Det ærede Medlem udtalte sig om Udlændingens Stilling her særlig overfor Sverige og England, og det ærede Medlem vedt, at vi have en Overenskomst med Sverige, som ikke officeres ved denne Lov. Det ærede Medlem vilde have Formildelser i Straffebestemmelserne og Frigivelse af Fattighjælp med kortere Mærenaal. Jeg finder det ganske naturligt af det ærede Medlem at kræve det; jeg vidste det i Forvejen, at hvis det ærede Medlem vilde tage Ordet, vilde disse Krav blive stillede affkurat paa den Maade. Jeg har hørt de samme Ord og Tanker fremstaaet andet Steds; det er ikke lykkedes at trænge igennem i Folketinget med de Krav, som det ærede Medlem har stillet; jeg tror ikke, det lykkes at trænge igennem i dette Ting, men jeg kan jo ikke vide det. Det ærede Medlem kan jo forsøge derpaa, hvis han finder sig foranlediget dertil, jeg vil ikke tilraade det, det følger af sig selv. Jeg tror, det vil være rettest i det hele at slutte sig til Lovforlaget, som det her foreligger, men jeg finder det meget naturligt, at det ærede Medlem ikke er fornøjet med Lovforlaget. At der ikke skulde kunne ske Forandringer i dette Lovforslag, er naturligtvis en Bidsfarelse; det følger af sig selv, at hvis Landsstinget beslutter sig til Ændringer, ville de vedtage saadanne Ændringer, men at det ærede Medlem skulde være i Stand til at overbevise Landsstinget om, at hans Ændringer ere rigtige, tror jeg ikke. I Folketinget lykkedes det ikke at overbevise Tinget derom, og det ligger derfor fjernere at antage, at det saa skulde lykkes at overbevise Landsstinget. — Det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) er jo i det hele taget en Ven af Lovforlaget, hvad jeg forudsatte og ogsaa kunde vente. Han har jo deltaget i saa mange Aar i Forhandlinger om Fattiglove og andre Love, som slutte sig dertil, saa at hans Standpunkt er mig nogenlunde

vel bekendt. Det ærede Medlem kunde ikke modstaa Fristelsen til at fremsætte sine gamle Ønsker, men han fravalde det dog straks, og det høje Ting vil da se, at der er opnaaet en Del overfor de Meninger, som det ærede Medlem repræsenterer. Han vil have Opholdskommunen gjort til Forsørgelsekommune, og han synes ikke om forskellige Regler, som findes i Lovforlaget. Det ærede Medlem vilde ogsaa helst have, at § 61 skulde vært forandret saaledes, at det var Staten, som overtog alle disse Udgifter, det er noget, som jeg stadig har modsat mig at gøre, og som jeg vil finde ret urimeligt, da man allerede har disse Udgifter paa Finansloven og let kan ordne Bestemmelserne der med vedkommende Ministre, hvis der nogen Ginde indenfor Rigsdagen skulde blive Enighed derom. Endelig vil jeg tillade mig at sige til det ærede Medlem, at den Mening om Transaktionsvæjenet mellem Kommunerne — saaledes benævnedes det ærede Medlem det, jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad det er for et Væjen — det er noget, vi have haft Strid om i mange Aar. Det er disse Fiendskaber mellem Sogneraadene, som gaa ud paa uberettiget at fortrænge de fattige og slippe for at forsørge dem, det er noget, som man ikke ganske kan forebygge ved noget som helst Lovforslag, deri giver jeg det ærede Medlem Ret; det er for saa vidt ikke muligt at give en Lov, der kan forebygge den Slags Ting, men jeg skal gøre opmærksom paa, at i § 22 har man sat en Bestemmelse ind for at komme det noget til Livs, hvad det ærede Medlem ogsaa erkendte, men i § 59 mod Slutningen er der givet en meget stærkere Bestemmelse. Jeg omtalte det i Gaar, og jeg skal ikke dvæle derved. Det ærede Medlem modsigde, at Fattighyrden var stærkt stigende, og jeg tror, det ærede Medlem har Ret. Jeg tror ikke, at den er stærkt stigende i de sidste Aar. Hvis jeg forstod det ærede Medlems Mening, var det den, at Tendensen til at søge til det offentlige Fattigvæsen nu var aflaget noget mere end tidligere. Jeg tror, at det ærede Medlem har Ret i, at i den ringere stillede Befolkning er Tendensen til at ty til det offentlige Fattigvæsen langt mindre end tidligere, og der er langt flere, som nu helst holde sig fri derfor. Gennemføres denne Lov og den dertil sig sluttende Lov om An-